

Panium - Angka Dalapan

Ihtisar Garis Katilu

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleucus III Ceraunus maréntah sakeudeung minangka raja ti taun 226 nepi ka 223 SM saméméh anjeunna dipaéhan atawa pupus dina kaayaan anu pinuh ku misteri. Seleucus III téh miheulaan langsung Antiochus III. Dua sadérék ieu ngalambangkeun “anak-anak” dina ayat sapuluh, sarta maranéhna ngalambangkeun Reagan jeung Bush dina taun 1989.

Tapi putra-putrana bakal karangsang, sarta bakal ngumpulkeun balad anu gedé kacida lobana; jeung saurang pasti bakal datang, ngaguludug kawas caah, sarta nembus ngaliwatan; tuluy manehna bakal mulang, sarta karangsang deui, nepi ka bentengna. Daniel 11:10.

Ayat kasapuluh mangrupa garis katilu, sarta éta ngagambarkeun “waktu ahir” dina taun 1989. Ieu patali raket jeung ayat kaopat puluh dina pasal kasabelas sarta Yesaya dalapan ayat dalapan. Patalina antara tilu ayat ieu netelakeun yén ayat kasabelas ngawakilan perang Ukraina anu keur lumangsung ayeuna, kalawan Putin jeung Zelenskyy minangka pihak-pihak anu silih ngalawan, sakumaha diwakilan dina Patempuran Raphia anu ditepikeun dina ayat kasabelas. Ayat kadua belas netelakeun kaayaan sanggeus perang Ukraina jeung nasib Putin. Ayat katilu belas nepi ka kalima belas nyaéta Patempuran Panium.

Téma ayat sapuluh nyaéta “waktu tungtung,” sarta saluyu jeung prinsip-prinsip anu patali jeung dibukana bebeneran dina “waktu tungtung,” ayat ieu, sanajan ngan hiji ayat, ngawakilan sajumlah réa galur nubuat. Ayat sapuluh nangtukeun awal sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh, anu nandaan mimiti gerakan malaikat katilu jeung pamegelan saratus opat puluh opat rébu.

Ayat ieu nyambungkeun tujuh mangsa dina Imamat dua puluh genep sakumaha geus diidentifikasi dina titingalian anu dimimitian dina Yesaya pasal tujuh. Patalina éta nandaan ngahijina kaallahan jeung kamanusaan, anu mangrupa ngaréngsékeun rusiah kasalehan dina mangsa ditiupna tarompet katujuh, nyaéta cilaka katilu Islam.

Ayat éta nandaan taun 1989 minangka waktos ahir, sarta ku ayana patalina jeung tujuh waktos dina Imamat dua puluh genep, éta ngawengku bebeneran dasar William Miller, jeung pemberontakan taun 1863. Ayat éta ngawitan sajarah nu disumputkeun tina ayat opat puluh. Ku sabab kitu, éta mangrupikeun unsur anu penting tina nambahan pangaweruh anu sumping dina waktos ahir taun 1989, sarta ngamimitian gambaran nubuat ngeunaan kajadian-kajadian lahiriah anu nyusun sajarah nu disumputkeun tina ayat opat puluh, sarta ngaliwatan patalina jeung tujuh waktos ogé nandaan kajadian-kajadian batiniah dina sajarah antara taun 1989 jeung hukum Minggu.

Angka sapuluh téh lambang tina hiji tés, sarta patalina ayat-ayat éta jeung tetempoan dina Yesaya tujuh nekenkeun kana pamahaman kana bebeneran.

Sabab kapala Siria téh Damsik, jeung kapala Damsik téh Resin; sarta dina jero genep puluh lima taun Éfraim bakal diremuk, nepi ka henteu deui jadi hiji bangsa. Jeung kapala Éfraim téh Samaria, jeung kapala Samaria téh anak Remalia. Lamun maranéh henteu percaya, tangtu maranéh moal diteguhkeun. Yesaya 7:8, 9.

Anjeun moal diteguhkeun lamun teu percaya yén hiji “hulu” ngalambangkeun hiji ibu kota (Samaria jeung Damsyik) sarta hiji raja (Rezin jeung Pekah putra Remalya). Lamun anjeun teu ngartos kana tilu lambang anu silih tiasa dipaké silih gentos éta, dina kontéks Yesaya dalapan, ayat dalapan, (anu mangrupikeun visi anu sarua jeung pasal tujuh) mangka anjeun moal sanggup ngaidéntifikasi Putin jeung Rusia minangka raja kidul dina ayat sabelas nepi ka lima belas.

Ku sabab kitu, ieu, Gusti ngagedékeun ka maranéhna cai walungan, anu kuat tur lobana, nyaéta raja Asyur jeung sagala kamulyaanana; sarta anjeunna bakal mudik ngaliwatan sakabéh saluranna, jeung ngalimpas sagala bantaranana: Jeung anjeunna bakal ngaliwatan Yuda; anjeunna bakal ngabahekeun jeung ngalimpas, anjeunna bakal ngahontal nepi ka beuheung; sarta meberna jangjangna bakal ngeusi sakuliah legana tanah maneh, eh Imanuel. Yesaya 8:7, 8.

Téma ayat sapuluh nyaéta hiji prosés pangujian tilu léngkah anu dimimitian dina mangsa ahir, sarta ngarah kana panutupan mangsa kasempetan rahmat dina hukum Minggu.

Tuluy anjeunna ngandika, “Jalan baé, Daniel, sabab ieu pangandika-pangandika geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dipupusih, dijadikeun bodas, sarta diuji; ari nu jahat mah bakal terus ngalakukeun kajahatan; jeung teu saurang ogé ti antara nu jahat anu bakal ngarti; tapi nu wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:9, 10.

Dina “waktu panungtungan” kitab Daniel “dibuka segelna,” sarta hiji prosés pangujian tilu léngkah, sakumaha dilambangkeun ku kecap “disucikeun, dipaputih, jeung diuji,” mimiti lumangsung. Jalma-jalma “wijaksana” ngartos, ari jalma-jalma “jahat” teu ngartos. Kurangna pangarti maranéhna, sakumaha ogé kurangna minyak dina misil sapuluh parawan, nyababkeun maranéhna dibinasakeun.

Umat-Ku dibinasakeun lantaran kurang pangaweruh; ku sabab maneh geus nampik pangaweruh, Kami ogé bakal nampik maneh, nepi ka maneh moal jadi imam pikeun Kami deui; ku sabab maneh geus mopohokeun hukum Allah maneh, Kami ogé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Hosea 4:6.

Kecap “umat-Ku” ngandung harti umat perjangjian, sarta ieu umat perjangjian kudu ditampik jeung dimusnahkeun ku lantaran “kurang pangaweruh.” Hukum Minggu di Amérika Sarikat téh mangrupa patanda jalan tempat hal-hal dipopohokeun atawa diinget deui. “Émut kana poé Sabat” téh mangrupa bebeneran kiwari dina éta waktu. Di dinya lah sundal Tirus diinget deui. Di dinya lah Allah ngéling deui dosa-dosa Babul dina Wahyu.

Jeung kuring ngadéngé sora séjén ti sawarga, saur-Na, “Kaluarlah ti dinya, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima bagian tina bala-bala na. Sabab dosa-dosana geus nepi ka langit, jeung Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana. Balesan ka dirina sakumaha manéhna geus mere balesan ka maranéh,

jeung gandakeun ka dirina dua kali lipet nurutkeun pagawean-pagaweanana; dina cangkir anu geus dieusian ku dirina, eusian pikeun dirina dua kali lipet.” Wahyu 18:4–6.

Di dinya barudak, atawa generasi panungtungan nubuat tina Adventisme Laodikea, dipupus. Di dinya jalma-jalma anu ku Daniél disebut “nu jahat” némbongkeun yén maranéhna geus “poho” kana hukum Allah, sarta bagian tina hukum Allah anu ku maranéhna dipopohokeun téh nyaéta aturan-aturan atawa hukum-hukum nubuat Allah. Kontéksna écés yén maranéhna kakurangan “pangaweruh” anu ditambahan nalika kitab Daniél dibuka segelna. Daniél ngabédakeun “nu wijaksana” jeung “nu jahat,” sarta Yesus “parawan wijaksana” jeung “parawan bodo.” Amos ngaidéntifikasi golongan anu sarua salaku “parawan geulis,” nyaéta jalma-jalma anu teu mampuh manggihan amanat nubuat anu dilambangkeun ku wétan, kalér, jeung sagara-sagara.

Lah, bakal datang poé-poé, saur Gusti Allah, yén Kami baris ngintunkeun kalaparan ka ieu tanah; lain kalaparan ku roti, lain haus ku cai, tapi ku ngadangu pangandika PANGERAN. Jeung maranéhna bakal ngumbara ti sagara ka sagara, ti kalér nepi ka wétan; maranéhna bakal lulumpatan ka ditu ka dieu pikeun néangan pangandika PANGERAN, tapi moal manggihanana. Dina poé éta, para parawan nu geulis jeung para nonoman bakal tumpur ku haus. Maranéhna anu sumpah demi dosa Samaria, sarta nyebut, Demi allah maneh, hé Dan, anu hirup; jeung, Demi tata cara Bersyeba anu hirup; enya, maranéhna bakal rubuh, sarta moal hudang deui salamina. Amos 8:11–14.

Pesen anu maranéhna teu bisa manggihan téh digambarkeun ku tempat maranéhna neangan bari “ngumbara ti laut ka laut, jeung ti kalér nepi ka wétan.” Amos nyebut yén “parawan-parawan geulis” ieu aya dina hiji “kalaparan” pikeun ngadéngé “Firman PANGERAN,” sarta yén “dina poé éta maranéhna bakal bulak-balik lumpat pikeun néangan firman PANGERAN, tapi moal manggihan éta.” Pesen anu dibuka segelna tina kitab Daniel dina mangsa ahir taun 1989 dina minuhan ayat ka opat puluh sarta ogé ayat ka sapuluh tina pasal sabelas diringkeskeun dina dua ayat panungtung pasal sabelas.

Tapi beja ti wetan jeung ti kalér bakal matak ngageumpeurkeun anjeunna; ku sabab éta anjeunna bakal indit kalayan amarah anu kacida gedéna pikeun ngancurkeun, sarta pikeun ngabinasakeun pisan loba jalma. Jeung anjeunna bakal ngadegkeun kemah-kemah karajaanna antara sagara-sagara dina gunung suci anu mulya; tapi anjeunna bakal nepi ka ahirna, sarta moal aya saurang ogé anu nulungan anjeunna. Daniel 11:44, 45.

Parawanita-perawanita anu bodo, geulis, jeung jahat anu kakurangan minyak, nyaéta pesen ti wetan, kalér, jeung sagara, anu nolak pangaweruh sarta perjangjian jeung Hukum Allah, bakal diinget ku Allah dina hukum Minggu. Tilu peperangan dilambangkeun dina ayat sapuluh nepi ka lima belas. Kuring misahkeun ieu tilu peperangan kana tilu sajarah, tapi éta ogé mangrupa hiji garis lamun ditilik babarengan, sabab ayat sapuluh muka “waktu ahir” sahingga ngamimitian hiji prosés pangajaran tilu léngkah.

Ayat sapuluh nyambung ka tujuh mangsa dina Imamat dua puluh genep, ku kituna kana dasar-dasar Adventisme jeung padamelan William Miller. Léngkah kadua tina tilu léngkah téh mangrupa ujian visual anu dimimitian nalika cahya tina ayat sabelas jeung perang Ukraina kabuka.

Ujian kadua téh visual sarta ngalambangkeun hiji ujian ngeunaan kamampuh urang pikeun mikawanoh kajadian-kajadian kiwari dina cahya Firman nubuat Allah. Ujian katilu nyaéta Patempuran Panium dina ayat lima belas, tempat ngaran Simon Barjonah dirobah jadi Petrus, sahingga nandaan panyegelan saratus opat puluh opat rébu pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup dina hukum Minggu dina ayat genep belas.

Nalika urang mertimbangkeun mucunghulna Antiokhus Magnus dina masing-masing tina tilu peperangan anu digambarkeun ku ayat sapuluh, sawelas, jeung lima belas, urang ogé ningali dina sajarah ayat salapan nepi ka genep belas naékna jeung ragragna nabi palsu dina nubuat Kitab Suci.

Ayat hiji nepi ka opat ngaidéntifikasi mucunghulna jeung rubuhna kakawasaan naga. Ayat salapan jeung sapuluh ngaidéntifikasi masing-masing taun 1798 jeung 1989, sarta ku kituna ayat salapan nepi ka genep welas ngaidéntifikasi mucunghulna jeung rubuhna nabi palsu. Ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima ngawakilan mucunghulna jeung rubuhna sato galak. Ayat salapan jeung sapuluh ogé saajar jeung dua “waktu tungtung” dina ayat opat puluh, nya éta dina taun 1798 jeung 1989.

Sadérék White ngajelaskeun ka urang kalayan écés yén salah ngartos ngeunaan “waktu ahir” ngabalukarkeun kabingungan dina nangtukeun ka mana nerapkeun éta nubuat-nubuat.

“Loba anu keur ngalakonan hal anu sarua dina mangsa ayeuna, dina taun 1897, lantaran maranéhna can boga pangalaman dina amanat pangujian anu kahartina kacakup dina amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu. Aya jalma-jalma anu nalungtik Kitab Suci pikeun néangan bukti yén amanat-amanat ieu masih aya dina mangsa nu bakal datang. Maranéhna ngahimpun bebeneran amanat-amanat éta, tapi maranéhna gagal nempatkeun éta dina tempatna anu saluyu dina sajarah nubuat. Ku sabab kitu, jalma-jalma saperti kitu aya dina bahaya nyasabkeun umat dina hal netepkeun tempat amanat-amanat éta. Maranéhna henteu ningali jeung ngartos kana waktu ahir, atawa iraha amanat-amanat éta kudu ditempatkeun. Poé Allah keur datang kalayan léngkah anu samar, tapi jalma-jalma anu dianggap wijaksana jeung agung téh keur ngawangkong kosong ngeunaan ‘pendidikan luhur’ anu ku maranéhna disangka asalna ti manusa anu kawates. Maranéhna henteu nyaho kana tanda-tanda datangna Kristus, atawa kana ahir dunya.” Sermons and Talks, volume 1, 290.

Téma ayat ka sapuluh nyaéta “waktu ahir,” sarta aya sababaraha “waktu-waktu ahir” anu diidéntifikasi dina pasal ka sabelas. Lamun anjeun “teu ningali jeung ngartos” “waktu-waktu ahir” dina pasal ka sabelas, anjeun moal nyaho iraha “nempatkeun pesen-pesen éta.” Anjeunna nyebutkeun, “aya jalma-jalma anu keur nalungtik Kitab Suci,” sarta sakumaha halna jeung sakabéh nabi, kecap-kecapna ditujukeun ka poé-poé panungtungan; ku sabab éta, dina poé-poé panungtungan, jalma-jalma anu ku anjeunna diidéntifikasi téh mangrupa hiji golongan anu henteu ngartos waktu ahir, ku kituna maranéhna ogé nyaéta “parawan-parawan geulis” milik Amos anu ragrag sarta moal kungsi hudang deui.

Dina pasal sabelas ayat hiji, Darius jeung Cyrus nangtung babarengan pikeun nandaan mangsa ahir dina taun 1989. Nalika Ptolemy indit ka Babul jeung mawa raja kalér kana panangkaran di Mesir dina taun 246 SM, anu satuluyna jadi tipologi 1798 sakumaha digambarkeun dina ayat tujuh nepi

ka salapan, éta téh hiji “mangsa ahir.” Ayat sapuluh nyaéta “mangsa ahir” dina taun 1989.

1798 nyaéta ahir dua rébu lima ratus dua puluh taun paburantak ka karajaan kalér Israél anu dimimitian dina 723 SM. Sarébu dua ratus genep puluh taun ti harita, dina 538 kapausan maréntah salila sarébu dua ratus genep puluh taun nepi ka 1798. Taun 1798 mangrupikeun “waktu ahir,” sabab éta mangrupa ahir tujuh kali, sarta ogé sarébu dua ratus genep puluh taun, kitu deui sarébu dua ratus salapan puluh taun dina Daniel pasal dua belas. Taun 1798 mangrupikeun “waktu ahir” ku sabab éta 538 ogé mangrupikeun “waktu ahir.” Taun 538 mangrupikeun ahir sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kaporisme ngalalaworakeun tempat suci Allah jeung balad-Na, anu miheulaan kapausan ngalakukeun pagawéan anu sarua salila mangsa anu sarua.

538 ngagambarkeun dipaparin kakuatanana kapapaan, sarta ku hal éta ngagambarkeun deui dipaparin kakuatanana kapapaan dina mangsa hukum Minggu. Hukum Minggu nandaan hiji “waktu ahir.” Ku sabab kitu, ayat genep welas, kitu deui ayat hiji, tujuh nepi ka salapan, sarta ayat sapuluh, sadayana nandaan “waktu ahir.” Ieu bebeneran kudu kaharti ku jalma-jalma anu nyaho iraha nempatkeun éta pesen-pesen. Pompey minuhan ayat genep welas nalika anjeunna ngarebut Yérusalém. Anjeunna dituturkeun ku Julius Caesar, Augustus Caesar, jeung Tiberias Caesar. Kalahiran Yesus mangrupikeun hiji “waktu ahir” sarta éta kajadian dina mangsa Augustus Caesar.

Tuluy dina kalungguhanana bakal ngadeg saurang nu ngangkat pajeg di kamulyaan karajaan; tapi dina sawatara poé baé anjeunna bakal dibinasakeun, lain ku amarah, jeung lain dina peperangan. Daniel 11:20.

Ayat ka dua puluh nambahan kana daptar “waktu ahir” dina pasal sabelas, kitu deui Kaisar Tiberius anu maréntah dina mangsa panyaliban Kristus.

Jeung dina kalungguhanana bakal nangtung saurang jalma hina, anu ku maranéhna moal dipaparin kahormatan karajaan; tapi anjeunna bakal datang kalawan tengtrem, sarta meunangkeun karajaan ku pangrayu. Jeung ku leungeun-leungeun hiji banjir maranéhna bakal kasapu ti payuneunana, sarta bakal dipatahan; enya, kitu deui pamingpin perjangjian. Daniel 11:21, 22.

Salib nangtung di puseur minggu nubuat anu dipayungan ku Kristus pikeun diteguhkeun ka loba jelema.

Jeung manehna bakal ngukuhkeun pajangjian jeung loba jalma salila saminggu hiji; jeung di tengah saminggu éta manehna bakal nyababkeun kurban jeung persembahan eureun, sarta ku lantaran sumebarna kalakuan-kaijian manehna bakal ngajadikeun eta jadi tumpur, nepi ka kasampurnaan, sarta anu geus ditangtukeun bakal dituangkeun ka nu geus ditumpurkeun. Daniel 9:27.

Di tengah minggu itu, kita mendapati suatu awal dan suatu akhir bagi dua belas ratus enam puluh hari yang pertama, yang berakhir tepat pada saat dua belas ratus enam puluh hari berikutnya dimulai. Minggu itu selaras dengan tujuh masa pencerai-beraian yang menimpa kerajaan utara, yang melambangkan baik paganisme maupun kepausan yang menginjak-injak tempat kudus dan bala tentara.

Tuluy kuring ngadéngé hiji santo keur nyarita, tuluy santo anu séjén nanya ka santo nu tangtu éta, anu keur nyarita téa, “Sabaraha lilana éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngadatangkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung pasukanana duanana dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Daniel 8:13.

538 téh hiji “waktu ahir”, sarta éta saluyu jeung salib, nu ogé mangrupa ahir tina hiji mangsa nubuat. 538 jeung salib méré dua saksi yén boh awal boh ahir hiji nubuat, sacara nubuat, ditandaan minangka hiji “waktu ahir.”

Ayat dua puluh hiji jeung dua puluh dua, ayat dua puluh, ayat genep belas, ayat sapuluh, ayat tujuh nepi ka salapan, jeung ayat hiji, sadayana nandaan “waktu ahir.” Ayat dua puluh tilu nétélakeun pasékatan anu ku urang Yahudi Makabea dijieun jeung Roma kapir dina taun 161 nepi ka 158 SM. Sajarah Dinasti Hasmonea ti peperangan maranéhna nu pangmimitina nepi ka tungtungna dina karuksakan Yerusalem dina taun 70 M ngawakilan Protestantisme murtad di Amérika Serikat dimimitian dina taun 1844, ahirna hiji nubuat waktu, ku kituna mangrupa “waktu ahir,” sarta ditungtungan ku hukum Minggu sakumaha diwakilan ku taun 70 M.

Ayat dua puluh tilu nangtukeun hiji “waktu ahir” dina taun 167 SM dina perang Modein, sarta ogé dina taun 70 M, duanana minangka perlambang masing-masing pikeun 1844 jeung hukum Minggu. Ayat dua puluh tilu, ayat dua puluh hiji jeung dua puluh dua, ayat dua puluh, ayat genep belas, ayat sapuluh, ayat tujuh nepi ka salapan, jeung ayat hiji, sadayana nandaan “waktu ahir.”

Ayat ka dua puluh opat nandakeun kakawasaan pangluhurna Roma pagan salila tilu ratus genep puluh taun, ku kituna nandaan boh awalna dina 31 SM boh tungtungna dina 330 minangka “waktu tungtung-tungtung.” Ayat ka dua puluh tujuh jeung ka dua puluh salapan nandakeun boh awal boh tungtung mangsa éta, ku kituna ayat ka dua puluh opat, ayat ka dua puluh tujuh, ayat ka dua puluh salapan, ayat ka dua puluh tilu, ayat ka dua puluh hiji jeung ka dua puluh dua, ayat ka dua puluh, ayat ka genep belas, ayat ka sapuluh, ayat ka tujuh nepi ka ka salapan, jeung ayat ka hiji, sadayana nandaan “waktu tungtung.”

Ayat tilu puluh hiji nangtukeun taun 538 nalika kakajian nu ngajadikeun suwungna diteundeun, sarta ayat tilu puluh genep jeung opat puluh nangtukeun taun 1798 minangka “waktu ahir.” Taun 538 dina ayat tilu puluh hiji jeung taun 1798 dina ayat tilu puluh genep jeung opat puluh, ayat dua puluh tujuh jeung dua puluh salapan, ayat dua puluh opat, ayat dua puluh tilu, ayat dua puluh hiji jeung dua puluh dua, ayat dua puluh, ayat genep belas, ayat sapuluh, ayat tujuh nepi ka salapan, jeung ayat hiji, sadayana nandaan “waktu ahir.”

“waktu ahir” ditandaan tilu welas kali saméméh ayat opat puluh hiji, nyaéta hukum Minggu, jeung hiji deui “waktu ahir,” saperti dina ayat opat puluh lima, nalika paus ngahontal ahirna sarta taya nu nulungan. Lima welas kali “waktu ahir” ditempatkeun dina pasal sabelas. Téma ayat sapuluh nyaéta “waktu ahir.” Ieu ngawakilan bebeneran-bebeneran anu dibuka segelna dina mangsa pamasangan segel saratus opat puluh opat rébu.

Urang baris neriskeun dina artikel salajengna.